

kun omtalt de Byrder, der paa den Maade ere lagte paa Kommunerne, som en Begrundelse af, at Kommunerne paa andre Omraader have Krav paa at faa Lettelser. Men saa længe man ikke kan blive enig om, hvor og i hvilket Omfang disse Lettelser skulle finde Sted, finder jeg, at det ikke paa nogen Maade er principstridigt, at man giver Loven en midlertidig Karakter, saaledes som det er sket ved dette Lovforslag. Det kan meget lidt hjælpe, at man siger, at man maa se at blive enige om disse Lettelser, thi „mens Græsset gror, dør Høsemor“, og vi vide i Øjeblikket nok, hvor Støen trykker og føle daglig den Byrde, der er lagt paa Landbruget. Jeg finder, det er en udmærket, praktisk Vej, som alle vi, der ønske Lettelser paa et eller andet Omraade, gaa, naar vi ikke kunne blive enige med anderledes-tænkende om, hvorledes det for Fremtiden skal være, idet vi sige: Foreløbig for indværende Aar give vi Jer saa meget; det skal betragtes som en Afbetaling paa den Gæld, som vi haabe senere at faa livideret.

J øvrigt vil jeg over for det ærede 6te Medlem for 2den Kreds tillade mig den Bemærkning, at jeg meget vel ved, at jeg er Landstingsmand og jeg agter ogsaa at benytte mig deraf og stemme som Landstingsmand. Men det ærede Medlem maa tillade mig, at jeg ikke, fordi jeg er Medlem af Landstinget, kan afføre mig mit øvrige Menneſte og afføre mig den Interesse, jeg har for Kommunerne og for de Forhold, der vedrøre dem. Jeg afgiver altsaa min Stemme efter min Overbevisning og kan ikke tillade det ærede Medlem i saa Henseende at rette Bebrejdelser til mig.

Sold: Jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger over for min Kollega, som nu satte sig. Det ærede Medlem har i Dag, og, som det forekommer mig, ogsaa ved tidligere Lejligheder fremhævet en Forskel, der efter hans Mening maatte være til Stede mellem yngre og ældre Medlemmer af dette Ting. I saa Henseende tror jeg ikke, at man tør gaa ret vidt. Jeg for mit Vedkommende vil tillade mig at sige, at jeg i saa Henseende henregner mig til de gamle. Jeg deler fuldstændig Anskuelse med dette Tings Flertal, saaledes som det har været hidtil. Jeg for mit Vedkommende kan saa-

ledes ikke ønske at gaa ind under den Betragtning, at ny Grundfæstninger bør gøres gældende her i Tinget. Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at det ikke for de yngre Medlemmer kunde spille nogen videre Rolle, hvad der var sket i Fjor med Hensyn til dette Lovforslag og dets mulige Forbindelse med Forliget, maa jeg da ogsaa deri modsigte ham, idet jeg tror, at det i alt Fald er et Forhold, der maa være alle bekendt, og som vi alle kunne tage samme Hensyn til. Enhver af os yngre Medlemmer, der ere komne ind i Landstinget, maa dog anses for at være noget af en moden Politiker, der har fulgt godt med, og som maa være i Stand til at tage de samme Hensyn, som de ældre Medlemmer i det givne Tilfælde kunne finde det rigtigt at tage.

Jeg kan være ganske enig med det ærede Medlem i, at de senere Aars Lovgivning har lagt betydelige Byrder paa Kommunerne, men jeg maa fremhæve, ligejom sket fra anden Side, at Statskassen har taget en meget væsentlig Del af disse Byrder. Jeg skal, foruden hvad der alt er nævnt, tillige gøre opmærksom paa, at Loven om smitsomme Sygdomme, som den ærede Taler ogsaa fremhævede, paalagde Staten ganske betydelige Byrder med Hensyn til den vederlagsfri Behandling, hvilket jo kommer Kommunerne i meget høj Grad til gode. Min Mening er nu den, at der ikke kan ventes yderligere Tilskud fra Statens Side til de Love, der ere nævnte af den ærede Taler, og som ere af virkelig kommunal Natur. Derimod er jeg ganske enig med ham i, at ved Delinkventvæsenet, og til Dels ved Politivæsenet og — ikke at forglemme — ved Skolevæsenet ere Udgifterne af den Natur, at jeg er ganske enig med ham i, at det vil være nødvendigt at fordre, at der i Fremtiden fra Statskassens Side bliver taget Del i disse Omkostninger i et meget betydeligt Omfang. Alligevel er jeg ikke enig med det ærede Medlem i den Slutning, han deraf uddrog med Hensyn til Behandlingen af dette Forslag. Thi det forekommer mig, at det ærede Medlem, navnlig da han anden Gang havde Ordet, meget stærkt betonedes, ikke alene det forsvarlige, men ogsaa det fuldstændig rigtige i, at saa længe man ikke kunde blive enig om den Slags Ting, hjalp man sig ved Lovforslag som det foreliggende, og det tror jeg